

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE DELOVNO
IN SOCIALNO SODIŠČE

DELOVNO IN SOCIALNO SODIŠČE
V LJUBLJANI

Prejeto neoposredno - po pošti (navadno priporočeno) v _____ izvodi iz (s) _____ priložnosti

PREJETO 28-01-2020
DNE

SODBA

Poslano po pošti priporočeno na recepis št. R _____ dne _____
Priloge je izkazano s _____ EUR vsotnih - pisanje prejeto brez takse. Podpis pristojne sodne osebe

V IMENU LJUDSTVA

Višje delovno in socialno sodišče je v senatu, ki so ga sestavljale višje sodnice [redacted] kot predsednica in [redacted] kot članici,

v individualnem delovnem sporu tožeče stranke: [redacted] ki ga zastopa Odvetniška pisarna LMR, d. o. o., Ljubljana, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA** (Ministrstvo za notranje zadeve, Policija, Štefanova ulica 2, Ljubljana), ki jo zastopa Državno odvetništvo Republike Slovenije,

zaradi izplačila dodatka za stalno pripravljenost (pcto. 46.541,27 EUR s pp), nadur (pcto. 2.867,60 EUR s pp) in stroškov predsednega postopka (pcto. 711,45 EUR s pp),

o **pritožbi tožene stranke** zoper sodbo Delovnega in socialnega sodišča v Ljubljani, opr. št. I Pd 1186/2016 z dne 25. 3. 2019,

na seji **12. decembra 2019**

RAZSODILO:

- I. Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje.
- II. Tožena stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka, tožniku pa je dolžna povrniti stroške odgovora na pritožbo v znesku 989,30 EUR v 15 dneh od vročitve te sodbe, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od prvega dne po poteku paricijskega roka do plačila, pod izvršbo.

OBRAZLOŽITEV:

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo in sklepom:
 - ugotovilo nezakonnost in odpravilo sklep komisije za pritožbe iz delovnega razmerja št. 10051-302/2016/8 z dne 3. 8. 2016 (I. točka izreka sodbe in sklepa),
 - naložilo toženi stranki, da je v 8 dneh dolžna tožeči stranki iz naslova dodatka za stalno pripravljenost za obdobje od septembra 2011 do marca 2016 plačati zneske, ki so navedeni v izreku sodbe, z zakonskimi zamudnimi obrestmi od datumov, ki so prav tako navedeni v izreku (to je za zneske od septembra 2011 do vključno avgusta 2013 od 13. 9. 2013 do plačila, za zneske od septembra 2013 dalje pa od 6. dne v mesecu za plačo preteklega meseca do plačila) (II.b točka izreka sodbe in sklepa),
 - zavrnilo tožbeni zahtevek za plačilo višjega dodatka za stalno pripravljenost z zakonskimi zamudnimi obrestmi oziroma višji obrestni zahtevek od prisojenih dodatkov, vse za obdobje od junija 2011 dalje oziroma za posamezne mesece v obdobju do novembra 2015, kot je razvidno iz izreka (II.b točka izreka sodbe in sklepa),
 - naložilo toženi stranki, da je v 8 dneh dolžna tožeči stranki iz naslova plače za opravljene ure dela preko polnega delovnega časa plačati za obdobje od januarja 2012 do vključno marca 2016 zneske, ki so navedeni v izreku, z zakonskimi zamudnimi obrestmi od datumov, ki so prav tako navedeni v izreku (za zneske od januarja 2012 do vključno avgusta 2013 od 13. 9. 2013 dalje, za zneske od septembra 2013 dalje pa od 6. dne v mesecu za plačo preteklega meseca do plačila (III.a točka izreka sodbe in sklepa) ter

- zavrnilo višji tožbeni zahtevek za plačilo plače za opravljene ure preko polnega delovnega časa z zakonskimi zamudnimi obrestmi oziroma višji obrestni zahtevek od prisojenih zneskov (iz naslova nadur s pp) za obdobje od januarja 2012 do vključno januarja 2016 (III.b točka izreka sodbe in sklepa),
 - zavrnilo tožbeni zahtevek tožnika za povračilo stroškov predsodnega postopka v višini 711,45 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi (IV. točka izreka sodbe in sklepa) ter
 - ustavilo postopek zaradi umika tožbe v delu, ki se nanaša na obveznost tožene stranke, da glede glavnic, navedenih v II.a, II.b in III.b točki izreka, odvede predpisane davke in prispevke pristojnim inštitucijam in v delu, ki se nanaša na višji zahtevek za plačilo dodatkov za delo v manj ugodnem delovnem času (izmensko delo, nočno delo, delo v nedeljo in ob praznikih) od opravljenih nadur (V. točka izreka sodbe in sklepa) ter
 - odločilo, da je tožena stranka dolžna tožniku v osmih dneh od vročitve sodne odločbe tožniku povrniti stroške postopka v znesku 4.324,42 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od prvega dne po izteku roka za izpolnitev obveznosti do plačila (VI. točka izreka sodbe in sklepa).
2. Zoper ugodilni del navedene sodbe se iz vseh pritožbenih razlogov, to je zaradi bistvenih kršitev določb pravnega postopka, zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ter zmotne uporabe materialnega prava, pritožuje tožena stranka. Pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi in izpodbijani del sodbe spremeni tako, da tožbeni zahtevek v celoti zavrne, oziroma podredno, da izpodbijani del sodbe razveljavi in zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje.

V pritožbi navaja, da je sodišče prve stopnje v 14. točki obrazložitve ugotovilo, da v primeru, če delavcu ni bila izdana pisna odredba o stalni pripravljenosti, zgolj to ne preprečuje ugotovitve, da je bil izvrševan institut stalne pripravljenosti. Tožena stranka se s tako ugotovitvijo ne strinja. Tožniku v vtoževanem obdobju nikoli ni bila odrejena pripravljenost zaradi sodelovanja z (V/I), ko bi bili njegovi V/I udeleženi ali angažirani za konkretne preiskave kaznivih dejanj.

To pomeni, da tožniku ni bila odrejena pripravljenost za delo v delovnih prostorih, na določenem delu ali doma niti po ustni odredbi nadrejenih delavcev. Ker sodišče prve stopnje ni ugotovilo, da bi bil tožnik v pripravljenosti za delo niti po ustni odredbi nadrejenih delavcev, je

tožbeni zahtevek iz naslova dodatka za stalno pripravljenost neutemeljen. Le generalni direktor policije je imel pristojnost določiti primere, v katerih je bilo dovoljeno odrediti pripravljenost in osebe, ki takšno delo lahko odredijo (šesti odstavek 81. člena ZPol).

Sodišče prve stopnje izpostavlja, da je stalna dosegljivost tožnika za delo z V/I pomenila njegovo dejansko stalno pripravljenost, s čimer se tožena stranka ne strinja, ker pogoji za odreditev stalne pripravljenosti tožniku niso bili izpolnjeni.

Dodelitev in uporaba službenega telefona ne zadostuje za odreditev pripravljenosti, kar potrjuje tudi sodba VDSS Pdp 909/2013 z dne 13. 2. 2014, po kateri se v primeru dosegljivosti po telefonu pričakuje le, da se s komunikacijo po telefonu uredijo nekatera vprašanja v delovnem procesu, ki terjajo takojšnje ukrepanje in se ne pričakuje prihod na delo, pri pripravljenosti pa se pričakuje takojšen prihod na delo.

Pritožba izpostavlja, da tožnik ni bil stalno dosegljiv, in da ne držijo njegove trditve, da mu interni pravni akti narekujejo dolžnost opravljati delo na način 24/7.

Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da je bil tožnik dolžan izvesti evidentiranje, glede na njegovo izpoved, da je moral časovne okvire kontakta in njegovo vsebino evidentirati. Ta dolžnost izhaja iz internih aktov, potrdil pa jo je tudi zaslišani . Sodišče je kot neutemeljene štelo navedbe tožene stranke, da je takojšnje evidentiranje v lastne zabeležke v primeru tožnika stvar posameznega uslužbenca. Tak zaključek je napačen. Evidentiranje postopkov ne predstavlja nujne naloge, ki bi jo bilo potrebno opraviti nemudoma, torej tudi v prostem času - tovrstna administrativna opravila se lahko opravi v rednem

delovnem času.

Sodišče je napačno zaključilo, da je nezakonita omejitev iz določbe šestega odstavka 17. člena Kolektivne pogodbe za policiste (KPP), po kateri se v pripravljenosti opravljene naloge po komunikacijskih sredstvih vštejejo v delovni čas le, če traja opravljanje nalog skupaj najmanj eno uro, ker naj bi bila v nasprotju s 142. členom ZDR-1 oziroma z 2. členom Direktive 2003/88/ES. KPP je pravno veljaven in zavezujoč akt. Po drugi strani pa je sodišče prve stopnje navedlo, da je obračunsko obdobje za nadurno delo en mesec, tekom teh mesecev pa je seštevek tožnikovega nadurnega dela presegal eno uro (razen v mesecih julij 2012, junij 2013, avgust 2013, september 2014, marec 2016), kar je v nasprotju z zaključkom o nezakonnosti omejitve iz KPP. Tudi če se upošteva določba o vštevanju v delovni čas v primeru trajanja manj kot eno uro, je zato kot obdobje upoštevanja treba šteti en mesec.

3. Tožnik v odgovoru na pritožbo predlaga njeno zavrnitev in potrditev izpodbijanega dela sodbe. Meni, da je pravilno stališče sodišča prve stopnje glede stalne pripravljenosti, da dejstvo, da tožniku niso bile izdane pisne odredbe o pripravljenosti, ne preprečuje ugotovitve, da se je stalna pripravljenost dejansko izvajala, če so podane okoliščine, ki obstoj tega instituta utemeljujejo. Strinja se z zaključkom, da so bile v tožnikovem primeru takšne okoliščine podane in da bi ob njihovem upoštevanju tožena stranka morala tožniku tudi formalno odrediti stalno pripravljenost, ter da je iz tega razloga upravičen do plačila za stalno pripravljenost.

Prvostopenjsko sodišče je po tožnikovem mnenju pravilno štelo za neutemeljeno razlikovanje med odreditvijo stalne pripravljenosti v primeru, ki ga kot edino relevantnega navaja tožena stranka in situacijo tožnika glede dela v kateri naj pogoji za odreditev stalne pripravljenosti ne bi bili izpolnjeni.

-
4. Pritožba ni utemeljena.
 5. Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijani del sodbe v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je v skladu z določbo drugega odstavka 350. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP; Ur. l. RS, št. 26/99 in nadalj.) po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb postopka, navedene v citirani določbi in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb postopka, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti oziroma, ki jih (le na splošno oziroma pavšalno) uveljavlja tožena stranka v pritožbi.
 6. Sodišče prve stopnje je popolno in pravilno ugotovilo dejansko stanje glede vseh odločilnih dejstev in sprejelo materialno pravno pravilno odločitev, ki jo je ustrezno in natančno obrazložilo. Pritožbeno sodišče soglaša z razlogi izpodbijane sodbe, tako z dejanskimi ugotovitvami kot tudi s stališči sodišča prve stopnje.

7. Tožnik je bil zaposlen v oddelku
kot višji kriminalist specialist, na delovnem mestu vodja
V obravnavani zadevi je s primarnim tožbenim zahtevkom uveljavljal plačilo za stalno pripravljenost glede dela z V/I, v kateri je bil izven delovnega časa, pa tudi v času izrabe letnega dopusta ali bolniškega staleža, ter plačilo nadurnega dela, opravljenega med stalno pripravljenostjo (za opravljene telefonske in osebne stike z V/I ter v tej zvezi koordinativne, regulativne in nadzorstvene naloge). Tožnik je moral biti stalno na razpolago in dosegljiv zaradi dela stalna pripravljenost pa mu je bila pisno odrejena le občasno, v pretežnem obsegu pa mu tožena stranka ni priznavala pripravljenosti niti izplačevala dodatka iz tega naslova.
8. Sodišče prve stopnje je zahtevku za plačilo dodatka za pripravljenost za delo vodje V/I v pretežnem delu ugodilo. Pri odločanju o utemeljenosti tega dela tožbenega zahtevka je pravilno uporabilo materialno pravo in svojo odločitev oprlo na pravilno pravno podlago, zlasti na določbe Zakona o policiji (ZPol, Ur. l. RS, št. 49/98), (81., 82. člen), Zakona o organiziranosti in delu v policiji (ZODPol, Ur. l. RS, št.15/2003 in nasl.) (71. člen), Kolektivne pogodbe za policiste (KPP, Ur. l. RS, št. 41/2012), ki velja od 1. 6. 2012 (17. člen), Zakona o sistemu plač v javnem sektorju (ZSPJS, Ur. l. RS, št. 56/2002 in nasl.) ter Kolektivne pogodbe za javni sektor (KPJS, Ur. l. RS, št. 57/2008).
9. ZPol (ki je veljal do 4. 5. 2013) v 81. členu določa, da so delavci policije dolžni opravljati delo v posebnih delovnih pogojih, kadar je to potrebno za izvajanje z zakonom določenih nalog (prvi odstavek), kot posebni delovni pogoji pa je določena tudi pripravljenost za delo na delovnem mestu, na določenem kraju ali doma. Po določbi 81. člena ZPol se pripravljenost za delo ne šteje v število ur delovne obveznosti (prvi odstavek), če pa delavec policije med pripravljenostjo dela, se to število ur šteje v število ur delovne obveznosti delavca policije (82. člen).
10. Po določbah 71. člena ZODPol je pripravljenost za delo poseben delovni pogoji, pri katerem mora biti uslužbenec policije, ki mu je pripravljenost odrejena, v pripravljenosti za delo doma ali na določenem kraju. Pripravljenost pomeni dosegljivost uslužbenca policije po telefonu ali drugih sredstvih za potrebe prihoda na delovno mesto ali na kraj, kjer je treba opraviti nujno nalogo (prvi odstavek), če je v času pripravljenosti poklican na delo, se mora uslužbenec v najkrajšem možnem času zglasiti na delovnem mestu ali kraju, kjer je treba opraviti nujno nalogo (drugi odstavek). Pripravljenost za delo se ne šteje v delovni čas (tretji

odstavek), če uslužbenec policije med pripravljenostjo za delo začne opravljati delo, se mu čas opravljanja dela šteje v delovni čas (četrti odstavek). Pripravljenost za delo lahko odredita generalni direktor policije in direktor policijske uprave ali osebe, ki jih pooblastita (šesti odstavek).

11. Po določbah 17. člena KPP je pripravljenost za delo poseben delovni pogoji, zaradi katerega mora biti policist, ki mu je pripravljenost za delo odredjena, v svojem prostem času v pripravljenosti za delo v kraju bivanja ali kraju, od koder mu je zagotovljen čas prihoda na delo v eni uri (prvi odstavek), pripravljenost pa se policistom odreja v skladu z operativnimi potrebami posameznih enot policije (drugi odstavek). Pripravljenost za delo (ki se po petem odstavku tega člena KPP ne šteje v delovni čas) pomeni, da je policist dosegljiv po telefonu ali drugih sredstvih za potrebe prihoda na delovno mesto ali kraj, kjer je treba opraviti določeno nalogo (tretji odstavek), če je poklican na delo, pa se mora v najkrajšem možnem času zglasiti na delovnem mestu ali kraju, kjer je treba opraviti določeno nalogo (četrti odstavek). Čas, ko policist v pripravljenosti opravlja naloge po komunikacijskih sredstvih, se šteje v delovni čas, če opravljanje nalog traja skupaj najmanj eno uro. Dejanski čas opravljanja nalog po komunikacijskih sredstvih se vpisuje v evidenco delovnega časa. Po zaključeni pripravljenosti se ugotovi čas dejansko opravljenega dela (šesti odstavek).

12. Iz ugotovitev sodišča prve stopnje izhaja:

- da je tožena stranka tožniku s pisnimi odredbami odredila pripravljenost na delo le izjemoma za specifične naloge (z odredbami, ki so za leto 2012 navedene in po vsebini opisane zlasti v 13. točki obrazložitve sodbe), ne pa za splošne zadolžitve izven delovnega časa

13. Sodišče prve stopnje je glede stalne pripravljenosti zavzelo stališče, da tudi v primeru, če tožniku niso bile izdane pisne odredbe o pripravljenosti, zgolj to ne preprečuje ugotovitve, da je bil izvrševan institut stalne pripravljenosti, če so podane okoliščine, ki obstoj tega instituta utemeljujejo. Štelo je, da je tožnik do

odatka za stalno pripravljenost upravičen, čeprav mu nadrejeni pisnih odredb niso izdali, ker je moral biti ves čas stalno dosegljiv in je bil dejansko stalno v pripravljenosti za delo, ker so bile podane takšne okoliščine, da bi ob njihovem upoštevanju tožniku morala biti tudi formalno odrejena stalna pripravljenost. Presodilo je, da ne more iti v škodo tožniku, če tožniku zaradi stališč tožene stranke, da tožnikove splošne zadolžitve za delo ki ga je moral ves čas opravljati tudi izven rednega delovnega časa (tudi med dopustom, bolniško), ne predstavljajo dela, za katerega bi bilo mogoče odrediti pripravljenost. Pritožbeno sodišče z navedenim stališčem soglaša in pritrjuje zaključku sodišča prve stopnje, da je glede na vsebino tožnikovih zadolžitev v za katere so njegovi nadrejeni vedeli in izdali pisne akte v zvezi s tem delom tožnika

neutemeljeno sklicevanje tožene stranke na to, da tožniku niti ustno ni bila odrejena pripravljenost na delo in da zato do dodatka ni upravičen. Pritožbene navedbe s tem v zvezi so zato neutemeljene, kar velja tudi za navedbe tožene stranke o tem, da ni mogoče šteti, da bi bila tožniku odrejena pripravljenost s strani oseb, ki so vodile usposabljanje ki se ga je v tem obdobju tožnik udeleževal. Sodišče prve stopnje, kot je razbrati iz obrazložitve sodbe, ni zavzelo takšnega stališča, ampak je analiziralo gradiva in izpoved tožnika v zvezi z izobraževanjem le zato, da je ugotovilo vsebino tožnikovega dela

14. Neutemeljene pa so tudi pritožbene navedbe, da tožnik ni dokazal, da bi mu bila pripravljenost (vsaj) ustno odrejena s strani nadrejenih, ker (ki po stališču tožene stranke niti ni bil tožniku nadrejeni delavec, ki bi mu lahko odredil pripravljenost) ni potrdil njegove izjave,

saj je njegova celotna izpoved skladna s tožnikovo in iz nje jasno izhaja, kakšen je bil odrejen in ustaljen proces dela

Kako je bilo delo tožnika in Dušana Ribaša organizirano in kako je potekalo v skladu z Navodilom

(B 35) in drugimi navodili, pooblastili in priložniki tožene stranke, pa je sodišče natančno obrazložilo zlasti v točkah 7 do 17 obrazložitve izpodbijane sodbe.

15. Ugotovitve sodišča prve stopnje v zvezi z vsebino, trajanjem in potekom dela ter zadolžitvami tožnika ki izhajajo iz izvedenih dokazov, in stališča sodišča prve stopnje v zvezi z vprašanjem stalne pripravljenosti v zvezi z delom ki ga je opravljal tožnik, so zlasti naslednje:

-
- Zadolžitve so obvezovale tožnika tudi izven rednega delovnega časa, tožena stranka pa mu nadurnega dela ni odrejala niti ni spreminjala razporeda dela, z razporedi dela pa tožnika in njegovega neposredno nadrejenega ki sta edina opravljala to delo, ni bilo možno razbremeniti,

- Glede plače je tožnik izenačen z drugimi višjimi kriminalisti specialisti iz drugih oddelkov, ki ne opravljajo dela od katerih se ni zahtevala stalna dosegljivost in opravljanje dela, ki ga je moral opravljati tožnik
- Iz izpovedi priče je razvidno, da so bili kriminalisti po različnih policijskih upravah različno obravnavani, in da so v nekaterih PU kriminalistom, izplačevali stalno pripravljenost za delo kot ga je opravljal tožnik, celo v primerih, ko so imeli na voljo dovolj resursov, da bi se lahko stalni pripravljenosti izognili z drugačno organizacijo dela.

16. Ob upoštevanju vseh navedenih okoliščin bi morala biti po pravilnem stališču prvostopenjskega sodišča tožniku tudi formalno odrejena stalna pripravljenost, zato je pravilna odločitev, da je do plačila dodatka za stalno pripravljenost upravičen. Sklicevanje tožene stranke na sodbo VDSS Pdp 651/2013 ni utemeljeno, ker je šlo v tem primeru za tožnika - tiskovnega predstavnika, pri katerem glede na delo, ki ga je opravljal, ni šlo za pripravljenost, kar pomeni, da je šlo za povsem drugačen primer in drugačno naravo dela kot v tožnikovem primeru.
17. Prvostopenjsko sodišče je pravilno štelo za neutemeljeno razlikovanje med odreditvijo stalne pripravljenosti v primeru, ki ga kot edino relevantnega navaja tožena stranka in situacijo tožnika glede dela v kateri naj pogoji za odreditev stalne pripravljenosti ne bi bili izpolnjeni

18. Pritožbeno sodišče soglaša tudi z ugotovitvami prvostopenjskega sodišča, da se obravnavani primer bistveno razlikuje od primera Pdp 909/2013, v katerem je pritožbeno sodišče zavzelo stališče, da (le) uporaba službenega mobilnega telefona, ki se delavcu dodeli, če obstaja potreba po stalni dosegljivosti, še ne predstavlja stalne pripravljenosti. V tej sodbi je tudi navedeno, da se v primeru pripravljenosti za delo pričakuje takojšen prihod delavca na delovno mesto, v primeru dosegljivosti po telefonu pa se takojšen prihod na delovno mesto niti ne pričakuje, ker se s komunikacijo po mobilnem telefonu uredijo (le) nekatera vprašanja v delovnem procesu, ki se lahko pojavijo pri delu Policije in terjajo takojšnje ukrepanje. V tožnikovem primeru je, kot je pravilno presodilo sodišče prve stopnje, treba upoštevati specifične okoliščine, v katerih se je delo opravljalo. Delo je organizirano tako, da je tožena stranka tožniku zagotovila vsa potrebna komunikacijska sredstva, da je lahko izven delovnega časa izvrševal vse zadolžitve doma ali tam, kjer se je nahajal,

tako kot te naloge sicer opravi v rednem delovnem času. Ni torej bistveno, da ni prišel na delovno mesto, ker je vse naloge opravil na enak način kot sicer v okviru rednega delovnega časa, vendar z uporabo komunikacijskih sredstev. Gre za izvajanje rednih delovnih nalog, ne le za komunikacijo s podrejenimi po mobilnem telefonu izven delovnega časa oziroma odreditev nalog podrejenim.

19. V zvezi s pritožbenimi navedbami tožene stranke, da po pravilih tožene stranke uporaba elektronskih sredstev služi praviloma le za kratke pogovore,

Tožnik v odgovoru na pritožbo pravilno izpostavlja, da ne gre le za dosegljivost v smislu stališča iz sodbe VDSS Pdp 909/2013, saj tožnik z

Če je tožnik moral opravljati svoje delo na enak način kot v rednem delovnem času, je vse navedeno dejansko opravljal na enak način, kot če bi mu bila pripravljenost odrejena, zato je tudi upravičen do plačila iz naslova stalne pripravljenosti. Zato so tudi pritožbene navedbe v zvezi z navedenim vprašanjem neutemeljene.

20. Pritožbeno sodišče pritruje tudi zaključku sodišča v zvezi z evidentiranjem kontaktov v lastne beležke. Neutemeljene so pritožbene navedbe oziroma stališče tožene stranke, da ne gre za nujne naloge, ki bi jih bilo potrebno opraviti nemudoma, saj dolžnost evidentiranja določajo akti tožene stranke in pravila (Navodilo - 25. člen, Strokovno navodilo - 2. in 14. člen, Najboljše prakse EU - točka 4.1.9). Sprotno evidentiranje je bilo nujno, kar je sodišče prve stopnje ugotovilo tudi iz

na enak način pa je delo opravljal tudi

21. Upoštevajoč vse navedeno je sodišče prve stopnje pravilno presodilo, da bi glede na vsebino in organizacijo dela v spornem obdobju tožniku tudi formalno morala biti odrejena stalna pripravljenosti in da je tožena stranka delovni proces dejansko organizirala tako, da je bil v stalni pripravljenosti za delo po citiranih zakonskih določbah. Zato je utemeljeno ugodilo tožbenemu zahtevku za plačilo dodatka v višini 20% urne postavke osnovne plače, pri čemer se je tožena stranka strinjala tako z metodologijo izračuna višine tožbenega zahtevka kot s podatki o osnovni plači oziroma urni postavki za posamezna leta, na katera se tožbeni zahtevek nanaša (kot je natančno obrazloženo v 28. in nadaljnjih točkah obrazložitve sodbe).
22. Prvostopenjsko sodišče je pri odločanju o tožbenem zahtevku za plačilo nadurnega dela, opravljenega v času pripravljenosti, zavzelo pravilno stališče glede določbe šestega odstavka 17. člena KPP, in sicer, da je nezakonita v delu, v katerem je določeno, da se čas, ko policist v pripravljenosti opravlja naloge po komunikacijskih sredstvih, šteje v delovni čas, če opravljanje nalog traja skupaj najmanj eno uro. Takšna omejitev je tudi po presoji pritožbenega sodišča v

nasprotju tako z določbami 142. člena ZDR-1, kot tudi z določbami 2. člena Direktive 2003/88 ES, po katerih je delovni čas vsak čas, v katerem delavec dela (je na razpolago delodajalcu in izpolnjuje svoje delovne obveznosti iz pogodbe o zaposlitvi). Pritožba stališču sodišča prve stopnje neutemeljeno nasprotuje, saj je sodišče prve stopnje pravilno izpostavilo, da se s kolektivno pogodbo lahko določijo le pravice, ki so za delavce ugodnejše kot v zakonu o delovnih razmerjih, in da niti v tem niti v drugem zakonu ni omejitve v tem smislu, da bi se delo, opravljeno v času stalne pripravljenosti, lahko štelo za opravljeno delo le, če bi bila opravljena najmanj ena ura dela (strnjeno). Tožnik je enako delo z uporabo komunikacijskih sredstev opravljal v okviru rednega delovnega časa, zato tudi po mnenju pritožbenega sodišča ni razumnega razloga za zaključek, da istega dela, ki ga je opravljal izven rednega delovnega časa, ni mogoče priznati kot opravljeno delo, če je opravljeno med stalno pripravljenostjo. Zato so tudi pritožbene navedbe s tem v zvezi neutemeljene, odločitev sodišča prve stopnje, ki je delno ugodilo tudi tožbenemu zahtevku za plačilo nadurnega dela med stalno pripravljenostjo, pa pravilna.

23. Ker niso podani niti s pritožbo uveljavljani razlogi in ne razlogi, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).
24. Odločitev o pritožbenih stroških temelji na prvem odstavku 165. člena ZPP. Ker tožena stranka s pritožbo ni uspela, sama krije svoje stroške pritožbenega postopka (154. člen ZPP), tožniku pa je dolžna povrniti stroške odgovora na pritožbo, odmerjene v skladu z veljavno Odvetniško tarifo (Ur. l. RS, št. 24/2015 - OT), v znesku 989,30 EUR (2x vpogled v spis - 200 točk, nagrada za odgovor na pritožbo - 1125 točk, materialni stroški - 20,00 EUR + 6,5 EUR, 22 % DDV, to je skupaj 1.648,83 točk, odmerjeno po vrednosti točke 0,60 EUR).

Ljubljana, 12. december 2019

Predsednica senata:

SODNIK
Pravilnost odpravka potrju
Vodja pisarne pri oddeli